

Sygn. akt *IC 1737/15*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2018 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Elżbieta Kuryło - Maciejewska

Protokolant: Joanna Antoniszyn

po rozpoznaniu w dniu 09 października 2018 roku w Dzierżoniowie

sprawy z powództwa **K. K. (1)**

przeciwko **(...) Spółce Akcyjnej w S.**

o zadośćuczynienie pieniężne, odszkodowanie i ustalenie

I. oddała powództwo;

II. nie obciąża powódki kosztami postępowania ponad już przez nią poniesionymi.

Sygn. akt *IC 1737/15*

UZASADNIENIE

Powódka K. K. (1) wniosła o zasądzenie na jej rzecz od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w S.

I. kwoty 10.829 zł , w tym:

1) kwoty 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 03 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty;

2) kwoty 829 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty;

II. ustalenie odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość za skutki zdarzenia z dnia 17.01.2015 r.

II. zasądzenie zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

Uzasadniając roszczenie pełnomocnik powódki wskazała, iż w dniu 17 stycznia 2015 roku powódka uległa wypadkowi komunikacyjnemu, jako pasażerka samochodu O. (...), na skutek którego doznała szkody na zdrowiu. Pozwana spółka ponosi odpowiedzialność na zasadzie ryzyka za skutki zdarzenia, w ramach zawartego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej pojazdu, w którym podróżowała powódka.

W wyniku zdarzenia powódka doznała urazu kręgosłupa szyjnego (tzw. smagnięcie biczem). Z powodu bólu głowy, kręgosłupa, ograniczenia ruchomości kręgosłupa, lewostronnych objawów korzeniowych, uszkodzenia nerwu w lewej dłoni, powódka zmuszona była podjąć wielomiesięczne leczenie ortopedyczne, neurologiczne i rehabilitację (tj. (...) odcinka szyjnego kręgosłupa, MS, ćwiczenia (...)). Z uwagi na nieustępujący ból i długi okres oczekiwania na wizytę lekarską w ramach NFZ, powódka podjęła leczenie odpłatne, by zniwelować negatywne skutki wypadku i

jak najszybciej powrócić do zdrowia, tak by odczuwane dolegliwości nie stały się nieodwracalnym następstwem zdarzenia. U powódki zostały rozpoznane powypadkowe zaburzenia adaptacyjne o charakterze depresyjno - lękowym, objawiające się płaczliwością, problemami ze snem, z zaśnięciem, natłokiem „ złych myśli”, brakiem apetytu, uczuciem ciągłego napięcia i lęku. Mimo podjętego leczenia farmakologicznego, zaburzenia emocjonalne nie ustąpiły.

Powódka zgłosiła szkodę stronie pozwanej, precyzując swoje roszczenia odszkodowawcze oraz z tytułu zadośćuczynienia na zasadzie art.445§1 k.c. Strona pozwana częściowo uznała roszczenia powódki i przyznała świadczenie z tytułu zadośćuczynienia w kwocie 1.200 zł.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana (...) S.A. z siedzibą w S. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pełnomocnik strony pozwanej przyznała, że pozwane Towarzystwo zawarło umowę ubezpieczenia OC pojazdu marki O. (...) nr rej. (...). Umowa została potwierdzona polisą nr (...). Dnia 17.01.2015 r. wskazany pojazd brał udział w zdarzeniu drogowym w wyniku którego powódka doznała obrażeń ciała. W zdarzeniu brał udział także kierowany przez Z. K. pojazd T. (...) nr rej. (...) ubezpieczony w (...) S.A. Jednocześnie pełnomocnik strony pozwanej zakwestionowała odpowiedzialność tej strony za przedmiotowe zdarzenie, zarzucając, iż wyłącznie winnym za jego spowodowanie był kierowca pojazdu T. (...) nr rej. (...) Z. K., przeciwko któremu w dniu 22 czerwca 2015 roku został skierowany do Sądu Rejonowego w Świdnicy akt oskarżenia o czyn z art. 177§1 k.k.

Mając na względzie podstawę odpowiedzialności pozwanego z art. 415 k.c. w zw. z art. 436§2 k.c. prawomocne skazanie Z. K. za spowodowanie wypadku z dnia 17 stycznia 2015 r. wykluczy odpowiedzialność strony pozwanej w tej sprawie. W razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody odpowiedzialność za zdarzenie kształtuje się bowiem na zasadzie winy, a nie ryzyka.

Pełnomocnik strony pozwanej wskazała, że przeprowadzenie postępowania likwidacyjnego oraz wypłata powódce bezspornej kwoty odszkodowania wynikała z wiążących pozwaną przepisów prawa oraz ustawowych terminów związanych z likwidacją szkody. Szkada w przedmiotowej sprawie została zgłoszona pismem pełnomocnika powódki z dnia 04.03.2015 r., a więc przed ustaleniem ostatecznej odpowiedzialności za zdarzenie. Przyznanie na rzecz powódki bezspornej kwoty odszkodowania nie przesądza o przyjęciu odpowiedzialności co do zasady.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strona pozwana (...) S.A. z siedzibą w S. zawarło umowę ubezpieczenia OC pojazdu marki O. (...) nr rej. (...). Umowa została potwierdzona polisą nr (...).

Strona pozwana nie obejmowała natomiast ochroną ubezpieczeniową w dniu 17 stycznia 2015 roku pojazdu T. (...) nr rej. (...) ubezpieczonego w (...) S.A.

Okoliczności niesporne.

W dniu 17 stycznia 2015 roku na odcinku drogi krajowej nr (...), pomiędzy miejscowościami S. i T., w województwie (...), Z. K. kierując samochodem osobowym marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...), nieumyślnie naruszył zasady ruchu drogowego, w ten sposób, że nie dostosował prędkości do warunków panujących na drodze, poruszając się po łuku drogi z asfaltową nawierzchnią, która była mokra, w wyniku czego stracił panowanie nad kierowanym pojazdem, skutkiem czego było przekroczenie osi jezdni i wjechanie w prawidłowo poruszający się pojazd marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...); kierujący tym pojazdem K. K. (2) oraz jego pasażerka K. K. (1) doznali obrażeń ciała.

Stan zagrożenia i sytuację wypadkową wytworzył wyłącznie kierujący samochodem T. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Kierujący samochodem marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) K. K. (2) w opisanej sytuacji wypadkowej i panujących warunkach drogowych nie miał możliwości uniknięcia zderzenia z samochodem T. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Obydwa uczestniczące w wypadku pojazdy były sprawne i ich stan techniczny nie miał wpływu na zaistnienie zdarzenia i jego przebieg.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego do spraw techniki samochodowej D. R. z dnia 26.01.2015 r. w aktach Sądu Rejonowego w Świdnicy sygn.IIK 498/15 – k.35-44;
- sprawozdanie z przeprowadzonych badań wypadku drogowego wraz z opinią biegłego sądowego z zakresu mechanoskopii i kryminalistycznej rekonstrukcji wypadku drogowego L. B. z dnia 14.05.2015 r. w aktach Sądu Rejonowego w Świdnicy sygn.IIK 498/15 – k.101-121;
- zeznania świadka K. K. (2) – k. 183;
- przesłuchanie powódki –k.196

Po zdarzeniu powódka została przewieziona do (...) Publicznego Zespołu (...) w Ś. (...) Szpitala (...) Szpitalnego Oddziału Ratunkowego, gdzie stwierdzono u niej podbiegnięcie krwawe skóry czoła, drobną ranę ręki lewej nie wymagającą szycia, dolegliwości bólowe mostka oraz lewej połowy klatki piersiowej. Przeprowadzono (...), w której nie stwierdzono uchwytnych zmian urazowych.

Dowód:

kserokopia kary informacyjnej - k. 10-11 akt;

przesłuchanie powódki –k.196

Z powodu bólu głowy, kręgosłupa, ograniczenia ruchomości kręgosłupa, lewostronnych objawów korzeniowych, uszkodzenia nerwu w lewej dłoni, powódka zmuszona była podjąć wielomiesięczne leczenie ortopedyczne, neurologiczne i rehabilitację (tj. (...) odcinka szyjnego kręgosłupa, MS, ćwiczenia (...)). Z uwagi na nieustępujący ból i długi okres oczekiwania na wizytę lekarską w ramach NFZ, powódka podjęła leczenie odpłatne. U powódki zostały rozpoznane powypadkowe zaburzenia adaptacyjne o charakterze depresyjno - lękowym, objawiające się płaczliwością, problemami ze snem, z zaśnięciem, natłokiem „złych myśli”, brakiem apetytu, uczuciem ciągłego napięcia i lęku.

Dowód:

zeznania świadka K. K. (2)-k.183;

kserokopia skierowania na zabiegi rehabilitacyjne z dnia 09.09.2015 r. – k.12;

kserokopia informacji o stanie zdrowia powódki z dnia 22.06.2015 r. – k.13;

kserokopia karty zabiegów rehabilitacyjnych od dnia 1-14.03. 2016 r. –k.14;

kserokopia opisu badania MR z dnia 16.06.2015 r. – k.15;

kserokopia informacji o stanie zdrowia powódki z dnia 18.03.2015 r., 28.09.2015 r.,03.03.2015 r., 20.05.2015 r. – k.16-21;

kserokopia faktury VAT (...) z dnia 23.01.2015 r. – k.22;

kserokopia faktury (...) -k.23;

kserokopia faktury VAT (...) z dnia 21.03.2015 r. – k.24;

kserokopia faktury (...) z 15.04.2015 r. – k.25;

kserokopia faktury (...) z 20.05.2015 r. – k.26;

kserokopia faktury (...) z 22.06.2015 r. – k.27;

kserokopia faktury (...) z 09.09.2015 r. – k.28;

kserokopia faktury (...) z 16.10.2015 r. – k.29;

przesłuchanie powódki

Obecnie powódka nie jest tak sprawna jak przed wypadkiem z dnia 17 stycznia 2015 r. W dalszym ciągu odczuwa ból barku oraz bóle głowy nasilające się przy zmianach pogodowych.

Dowód:

- zeznania świadka K. K. (2);
- przesłuchanie powódki;

U powódki K. K. (1) nie stwierdzono uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem z dnia 17.01.2015 r. z przyczyn neurologicznych. Wcześniej po zdarzeniu miała wdrożone leczenie usprawniające kręgosłupa szyjnego i na skutek zastosowanego leczenia jej stan uległ szybkiej poprawie. Obecnie ma nieznaczne ograniczenie ruchomości kręgosłupa szyjnego, a dolegliwości o niewielkim nasileniu nie mają charakteru korzeniowego. Wszelkie działania diagnostyczno-lecznicze podjęte przez powódkę po dniu 17.01.2015 r. były związane z przebyłym zdarzeniem i jego skutkiem i wszelkie koszty leczenia poniesione przez powódkę pozostają w związku przyczynowo- skutkowym z tym zdarzeniem.

Funkcjonowanie powódki na co dzień nie jest obecnie w żadnym stopniu ograniczone z przyczyn neurologicznych, a podawane przez nią dolegliwości w postaci uczucia sztywności i ograniczenia ruchomości kręgosłupa szyjnego nie znajdują odzwierciedlenia w jej stanie neurologicznym. Rokowania do pełnego odzyskania sprawności organizmu powódki są korzystne.

Powódka nie wymaga obecnie także leczenia psychiatrycznego i psychologicznego związanego z doznany wypadkiem. W przyszłości jest mało prawdopodobne, aby pojawiły się jakiegokolwiek następstwa zaburzeń psychicznych związanych z wypadkiem z dnia 17.01.2015 r.

Brak jest również podstaw do stwierdzenia u powódki trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu z przyczyn ortopedycznych. Poza stwierdzeniem nie wykonywania czynnej rotacji kręgosłupa szyjnego w pełnym zakresie, nie stwierdza się odchyłeń od stanu prawidłowego.

Dowód:

opinia sądowo – lekarska biegłej sądowej z zakresu neurologii J. W. z dnia 16.03. 2017 roku, 10.06.2017r. – k.82-88,116-118 akt

opinia biegłego sądowego z zakresu (...) z dnia 10.08. 2017 roku – k. 136-138 akt

opinia sądowa psychiatryczna biegłej R. B. z dnia 12.06. 2017 r. – k.110-114;

Powódka zgłosiła szkodę stronie pozwanej, która decyzją z dnia 02.04.2015 r. przyznała powódce świadczenie w wysokości 1.200 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Niesporne.

W dniu 22 czerwca 2015 roku został skierowany do Sądu Rejonowego w Świdnicy akt oskarżenia przeciwko Z. K. o czyn z art. 177§1 k.k., któremu zarzucono, iż w dniu 17 stycznia 2015 roku na odcinku drogi krajowej nr (...), pomiędzy miejscowościami S. i T., w województwie (...), kierując samochodem osobowym marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...), nieumyślnie naruszył zasady ruchu drogowego, w ten sposób, że nie dostosował prędkości do warunków panujących na drodze, w wyniku czego stracił panowanie nad kierowanym pojazdem, skutkiem czego było przekroczenie osi jezdni i wjechanie w prawidłowo poruszający się pojazd marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), w konsekwencji czego kierujący tym pojazdem K. K. (2) doznał obrażeń ciała.

Dowód:

- akt oskarżenia z dnia 25.05.2015 r. w aktach Sądu Rejonowego w Świdnicy sygn.IIK 498/15;

Postanowieniem z dnia 18 listopada 2016 roku Sąd Rejonowy w Świdnicy umorzył postępowanie w sprawie sygn. IIK 498/15, ponieważ oskarżony Z. K. zmarł.

Dowód:

- postanowienie z dnia 18.11.2016 r. w aktach Sądu Rejonowego w Świdnicy sygn.IIK 498/15;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Powódka K. K. (1), powołując się na fakt doznania opisanych szczegółowo w pozwie uszkodzeń ciała i rozstroju zdrowia w wyniku wypadku drogowego w dniu 17 stycznia 2015 roku, wystąpiła ostatecznie o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w S.

I. kwoty 10.829 zł , w tym:

- 1) kwoty 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 03 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty;
- 2) kwoty 829 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty;

II. ustalenie odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość za skutki zdarzenia z dnia 17.01.2015 r.

II. zasądzenie zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

W rozpatrywanej sprawie bezspornym jest, że powódka, jako pasażerka samochodu marki O. (...) nr rej. (...), była uczestnikiem wypadku drogowego, jaki miał miejsce w dniu 17 stycznia 2015 roku na odcinku drogi krajowej nr (...), pomiędzy miejscowościami S. i T., w województwie (...). W wyniku tegoż zdarzenia doznała obrażeń ciała i rozstroju zdrowia.

Żadnych wątpliwości – zdaniem Sądu- nie budzi także okoliczność, iż kierujący pojazdem marki T. (...) nr rej. (...) ubezpieczonym w (...) S.A., naruszając zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w sposób zawiniony doprowadził do tegoż zdarzenia komunikacyjnego, a tym samym dopuścił się czynu niedozwolonego (art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c.). Wskazane okoliczności zostały ustalone przez Sąd orzekający w niniejszej sprawie na podstawie zawnioskowanych przez stronę pozwaną dowodów w postaci dokumentów znajdujących się w aktach postępowania karnego Sądu Rejonowego w Świdnicy w sprawie sygn. II K 498/15. W oparciu o załączone do przedmiotowych akt: opinię biegłego sądowego do spraw techniki samochodowej D. R. z dnia 26.01.2015 r. oraz sprawozdanie z przeprowadzonych badań wypadku drogowego wraz z opinią biegłego sądowego z zakresu mechanoskopii i

kryminalistycznej rekonstrukcji wypadku drogowego L. B. z dnia 14.05.2015 r. Sąd stwierdził, iż stan zagrożenia i sytuację wypadkową wytworzył wyłącznie kierujący samochodem T. (...) o numerze rejestracyjnym (...), a

kierujący samochodem marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) K. K. (2) w opisaney sytuacji wypadkowej i panujących warunkach drogowych nie miał możliwości uniknięcia zderzenia z samochodem T. (...). Obydwa uczestniczące w wypadku pojazdy były sprawne i ich stan techniczny nie miał wpływu na zaistnienie zdarzenia i jego przebieg. Nie zakwestionowane w niniejszym postępowaniu ustalenia wynikające z przedstawionych dokumentów zostały także bezpośrednio potwierdzone przez świadka K. K. (2) oraz powódkę K. K. (1).

W związku z tym, w takim samym zakresie jak sprawca szkody, na podstawie umowy ubezpieczenia, odpowiada za skutki tego zdarzenia ubezpieczyciel sprawujący ochronę ubezpieczeniową nad sprawcą szkody w dniu zdarzenia, a więc (...) S.A., nie zaś (...) S.A. z siedzibą w S. – strona pozwana w niniejszej sprawie. Rację ma bowiem strona pozwana twierdząc, iż w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody odpowiedzialność za zdarzenie kształtuje się na zasadzie winy, a nie ryzyka, co wynika wprost z przepisu art. 436 § 2 k.c.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela oczywiście przywołane przez pełnomocnika powódki stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uzasadnieniu do wyroku z dnia 23 lipca 2014 r., w sprawie V CSK 512/13 (Lex nr 1537569), a powtórzone przez Sąd Okręgowy w Elblągu w uzasadnieniu do wyroku z dnia 09 listopada 2016 r. w sprawie sygn. I Ca 360/16, w którym stwierdzono, że ustawodawca nadał przewidzianemu w art. 15 ustawy o działalności ubezpieczeniowej uznaniu swojej odpowiedzialności przez ubezpieczyciela charakter tzw. właściwego uznania roszczenia, obejmującego zasadę odpowiedzialności oraz zaakceptowaną przez ubezpieczyciela wysokość świadczenia. Pociąga ono za sobą ten skutek, że co do elementów uznanych wierzyciel nie musi już udawadniać podstaw odpowiedzialności ubezpieczyciela. Wystarczy, że wykaże, iż do uznania roszczenia doszło. Konsekwencją uznania właściwego jest zmiana rozkładu ciężaru dowodu.

Jak dodał bowiem Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 lutego 2016 r., w sprawie o sygn. II CSK 251/15 (Lex nr 2009502) nie oznacza to, żeby po dokonaniu czynności przewidzianej w art. 15 u.d.u., w razie zaistnienia sporu o inne lub dalsze roszczenia ubezpieczonego mające mu przysługiwać w związku z zaistnieniem zdarzenia objętego ochroną, ubezpieczyciel nie mógł zakwestionować zasady swojej odpowiedzialności czy wysokości zgłoszonych przeciwko niemu roszczeń. Takie stanowisko byłoby niemożliwe do zaakceptowania szczególnie na tle stosunków ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, gdy mający je ponosić podmiot skutecznie zakwestionował jej przesłanki. W uzasadnieniu do wyroku wyraźnie podkreślono, że warunkiem uwolnienia się od takiej odpowiedzialności jest dowiedzenie przez ubezpieczyciela, że podstawy jego odpowiedzialności nie istnieją. Jak podkreślił

Sąd Okręgowy w Elblągu w uzasadnieniu do wyroku z dnia 09 listopada 2016 r. w sprawie sygn. I Ca 360/16 przytoczone wyżej poglądy pozostają aktualne również na gruncie art. 13 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, w którym powtórzono właściwie unormowania zamieszczone w art. 15 u.d.u. Wedle obecnie obowiązującego przepisu art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie lub świadczenie z tytułu ubezpieczenia obowiązkowego na podstawie uznania roszczenia uprawnionego z umowy ubezpieczenia w wyniku ustaleń, zawartej z nim ugody, prawomocnego orzeczenia sądu lub w sposób określony w przepisach ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta.

W sprawie będącej przedmiotem niniejszego postępowania pozwany ubezpieczyciel w toku postępowania likwidacyjnego uznał swoją odpowiedzialność, czemu dał wyraz spełniając w części świadczenie poprzez wypłatę na rzecz powódki kwoty 1.200 zł tytułem zadośćuczynienia. Przy takim stanie faktycznym, zgodnie z przedstawionymi wyżej rozważaniami, na stronie pozwanej spoczywał ciężar wykazania, że podstawy jej odpowiedzialności jednak nie istnieją. Zdaniem Sądu, pozwane (...) S.A. z siedzibą w S. sprostało powyższym wymaganiom i poprzez zaoferowanie dowodów z wyżej omówionych dokumentów akt postępowania karnego Sądu Rejonowego w Świdnicy sygn. IIK

498/15 wykazało, iż wyłącznie winnym spowodowania wypadku z dnia 17.01.2015 r., w którym powódka odniosła obrażenia był Z. K., które to okoliczności zostały też potwierdzone przez powódkę i jej męża K. K. (2).

Brak jest zatem podstaw do przyjęcia odpowiedzialności strony pozwanej na mocy przepisu art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c. oraz art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Dlatego też powództwo należało oddalić.

Wedle treści przepisu art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (j. t. Dz. U. z 2010r. Nr 90 poz. 594 ze zm.), kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, Sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

W myśl natomiast przepisu art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, a zatem decydujące znaczenie na obowiązek zwrotu kosztów procesu ma wynik procesu. Przy czym dla oceny, czy strona przegrała sprawę, obojętne jest, czy ponosi ona winę za prowadzenie procesu. Sam fakt, że sprawę przegrała, choćby nawet tylko formalnie, kwalifikuje ją, jako stronę przegrywającą, obowiązującą do zwrotu kosztów przeciwnikowi. Z kolei zgodnie z przepisami art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

W świetle wskazanego przepisu do kosztów procesu poniesionych przez stronę pozwaną należało zaliczyć (liczonych według norm przypisanych): wynagrodzenie radcy prawnego w łącznej kwocie 2.400 zł oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, co daje łącznie kwotę 2.417 zł.

Zgodnie jednakże z treścią art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych Sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przyjmuje się przy tym powszechnie, że zastosowanie opisanej normy prawnej powinno być oceniane w całości okoliczności, które by uzasadniały odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu. I tak do kręgu "wypadków szczególnie uzasadnionych" należą okoliczności zarówno związane z samym przebiegiem procesu, jak i leżące na zewnątrz. Do pierwszych zalicza się np. charakter żądania poddanego rozstrzygnięciu, jego znaczenie dla strony, subiektywne przekonanie strony o zasadności roszczeń, przedawnienie, do drugich - sytuację majątkową i życiową stron, z zastrzeżeniem, że nie jest wystarczające powołanie się jedynie na trudną sytuację majątkową, nawet jeżeli była podstawą zwolnienia od kosztów sądowych. Przy czym okoliczności te powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego (por. np.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2012 rok, V CZ 43/12, Lex nr 1243106; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 1974 roku, II CZ 223/73, niepublikowane; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 października 1966 roku, II PZ 62/66, niepublikowane; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 08 stycznia 2013 roku, I ACa 697/12, Lex nr 1281107; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 30 października 2012 roku, III APa 21/12, Lex nr 1236146; T. Ereciński, Komentarz do Kodeksu postępowania cywilnego. Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze, tom 1, Warszawa 2002, s. 268). Ustawodawca zatem przyznaje sądowi pewną swobodę w zasądzeniu kosztów procesu, gdy stosowaniu zasady odpowiedzialności za wynik sporu (art. 98 k.p.c.) sprzeciwiają się względy słuszności, co właśnie wyraża się stwierdzeniem, że w przypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów (art. 102 k.p.c.).

Mimo „przegrania” sprawy przez powódkę, Sąd postanowił nie obciążać jej kosztami procesu poniesionymi przez stronę pozwaną - ze względu właśnie na zw. zasadę słuszności, wynikającą z przepisu art. 102 k.p.c. Jak wskazano powyżej jedną z przesłanek zastosowania wskazanego przepisu jest charakter zgłoszonego żądania i przekonanie strony o zasadności roszczenia. I właśnie taki wypadek miał miejsce w niniejszej sprawie, albowiem

powódka, występując z roszczeniem o zadośćuczynienie i odszkodowanie przeciwko stronie pozwanej, kierowała się przede wszystkim faktem, iż w postępowaniu likwidacyjnym strona pozwana przyjęła w jakimś zakresie swoją odpowiedzialność za przedmiotowe zdarzenie i wypłaciła jej zadośćuczynienie w kwocie 1.200 zł. Bez wątpienia mogło mieć to wpływ na postawę powódki, iż kwestią sporną pozostawać może wyłącznie wysokość przyznanego świadczenia.

Z tych samych powodów Sąd nie obciążył powódki kosztami sądowymi ponad te, które do tej pory zostały przez nią poniesione

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd postanowił jak w punkcie II sentencji wyroku.